

за да ѿ убѣдѣ по лесно поговорихъ неопредѣ-
лено за едно по-честито бѣдуще колкото за мене.

По срѣдѣ нощъ когато всички тихнѣхъ, о-
простихъ ся прѣзъ сызы съ пустынното си жи-
лище, съ онзи стѣлпъ гдѣто толкозъ и толкозъ си
потеглихъ, гдѣто толкозъ любихъ, и влѣзохъ въ до-
мѣтъ на г-жѣ Ларокъ прѣзъ малкитѣ вратца отъ
които ключѣтъ имахъ азъ. Минѣхъ излекомъ като
прѣстѣпникъ прѣзъ празднитѣ прѣторы като вър-
вѣхъ въ тъмнинѣтъ, и дойдохъ въ стаѣтъ гдѣто
най-напрѣдъ ѿ запознахъ. Едва прѣди единъ
часъ що бѣхъ излѣзли отъ тамо тя и майка ѿ,
и за тѣхното присѣтствіе свидѣтелствуваше още
сладкото и благовонно уханіе което опояваше чув-
ствата ми. Потърсихъ и напинахъ кошничето дѣ-
тъ рѣцѣтъ ѿ прѣди малко бѣхъ сложили шевѣтъ
ѿ . . . горкій азъ ! . . . моѣ злочестина ! . . .
Коленичихъ на мѣстото гдѣто бѣ сѣдѣлъ, и тамо
като облегнахъ челотото си на мрѣморѣтъ пла-
кахъ и прѣдадохъ ся като дѣте на рыданія. . . .
Боже мой ! Колко ѿ обичахъ !

Прѣзъ послѣднитѣ часове на нощѣтъ качихъ
ся на едни кола и дойдохъ скритомъ до едно
село, и отъ тамъ тръгнахъ днесъ за Редонж.
Утрѣ вечеръ ще съмъ въ Парижъ. Тамъ ще на-
мѣрихъ сиромашіѣтъ, пустынството, отчаяніето съ
които бѣхъ ся ужъ опростилъ.— Послѣдній съмъ
на младинѣтъ ми, съмъ божественный, побѣгвамъ
отъ тебе за всегда!